

ÎNVIEREA DOMNULUI

Foaie duminicală a parohiei "Învierea Domnului", cartierul Dacia, Iași

NĂDEJDEA, ANCORĂ A SUFLETULUI PENTRU MÂNTUIRE ȘI DESĂVÂRȘIRE ÎN HRISTOS

Cei care l-au primit pe Hristos prin credință și prin Sfintele Taine (Botez, punerea mâinilor) trebuie să tindă spre desăvârșire, cu voia și cu harul lui Dumnezeu. Cei care s-au înnoit prin har și prin credință și „părtași s-au făcut Duhului Sfânt” (Evrei 6, 4) și împărtășindu-se cu cuvântul lui Dumnezeu au gustat anticipat (hic et nunc) din puterile veacului viitor, dacă păcătuiesc (cad în greșeală) „răstignesc loruși, a doua oară pe Fiul lui Dumnezeu și-L fac de batjocură” (Evrei 6, 6). Dacă prin faptele lor creștinii Îl răstignesc a doua oară pe Hristos, tot astfel prin faptele lor personale bune, distincte de faptele legii Vechiului Testament, creștinii primesc de la Dumnezeu „lucruri mai bune și aducătoare de mântuire” (Evrei 6, 9). „Căci Dumnezeu nu este nedrept, ca să uite lucrul vostru și dragostea pe care ați arătat-o pentru numele Lui, voi, care ați slujit și slujiți sfinților. Dorind dar, ca fiecare dintre voi să arate aceeași râvnă spre adevărarea nădejdiei, până la sfârșit” (Evrei 6, 10-11). Prin credință, s-au întemeiat veacurile prin cuvântul lui Dumnezeu, fiindcă Dumnezeu este credincios hotărârii Sale din veci în legătură cu lumea și cu omul. Dumnezeu a întărit făgăduința dată lui Avraam cu jurământul și, fiindcă nu avea pe cineva mai mare să se jure, S-a jurat pe Sine Însuși. Sfântul Maxim Mărturisitorul afirmă că pentru a înțelege cele de sus (nevăzute) trebuie să privim la cele de jos (văzute).

Dumnezeu S-a jurat pe Sine Însuși, fiindcă oamenii se jură pe ceea ce este mai mare, iar jurământul este sfârșitul oricărei neînțelegeri. Prin făgăduință și prin jurământul făgăduinței Dumnezeu a voit să arate că hotărârea Sa din veci în legătură cu lumea și cu omul este nestrămutată. Făgăduința lui Dumnezeu dată lui Avraam și întărirea ei cu jurământ nu se referă doar la moștenirea creației lui Dumnezeu, a lumii de aici, a lumii materiale, ci și (mai ales) la moștenirea mântuirii și a desăvârșirii prin Hristos. Până la împlinirea ei de către Dumnezeu făgăduința este nădejdea pusă înainte. Pentru ca făgăduința să fie nădejde tare lipsită de orice îndoială sau deznădejde Dumnezeu S-a jurat pe Sine Însuși. Astfel jurământul lui Dumnezeu devine pentru cei care vor scăpare (mântuire) îndemn puternic pentru ținerea (păstrarea) nădejdiei dată (pusă) înainte. Dar această nădejde pe care o avem, afirmă Sfântul Apostol Pavel este ca o ancoră a sufletului tare și neclintită „înfiptă” în suflet prin făgăduința făcută înainte, dar întinsă ca un arc înainte prin